

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๒

สะเก็ดธรรม

เมื่อวานก็พูดถึงเรื่องธรรมชาติไม่ใช่หรือ เราไปเทศน์ เพียงเราออกสนามช่วยชาตินะ เราไม่ได้มาทำลายชาตินะ แต่ที่เขาฟัง เขาก็ไม่ได้ว่าเราทำลายชาตินะ แต่ก็ฟังด้วยภาษาของกิเลส พอเทศน์ที่ไหนๆ ไปบ้าง ตรงไหนที่มันสกปรกมาก น้ำธรรมนี้จะชะล้างลงสู่จุดนั้น ๆ พวกกิเลสแตกฮือ ๆ พวกสกปรก มันแตกฮือ ๆ โอ๊ย วันนี้หลวงตาเอาใหญ่เลย ขนาดไล่หมาลงทะเล เขาว่า กิเลสมันแตกฮือ ๆ นี่ละธรรมออกมาจากธรรมชาติ เพียงแขนงเท่านั้นนะ ออกมานี่นะ ฟังซี เพียงออกมาเท่านั้น แตกฮือ ๆ เอาใหญ่เลยทั้งเจ็บทั้งคัน ถ้าว่าจะเจ็บจริง ๆ มันก็ไม่เจ็บ ชวนให้เกา เพียงสะเก็ดเท่านั้น เราบอกจริง ๆ นี่นะ ได้ยินเสียงแตกฮือ ๆ อยู่ในกรุงเทพฯ ว่าหลวงตาไปเทศน์ที่ไหนนี่หมาลงทะเลไปเลย เขาวางั้น

เราจึงได้ตอบออกมาว่า อ้อ ประสาสะเก็ด ถ้านิวเคลียร์นิวตรอนลงจะเป็นยังไง มันจะไม่ถล่มหมดหรือ นิวเคลียร์นิวตรอนแห่งธรรมที่ขัดสิ่งสกปรกสะซี่ แต่น้ำมันไม่มีที่ไหนจะรับได้ สะพายไปสะพายมาอยู่กัน สุดท้ายคงตายไปด้วยกันนั่นละ เอาลงไม่ได้ มันไม่ควรแก่นิวเคลียร์นั้นราคาเท่าไร สิ่งเหล่านี้กับอันนั้นเทียบกันได้อย่างไร ชะล้างแล้วจะได้ประโยชน์ยังไง นั่นมันพร้อมกันเลยนะ เหตุผลพร้อมไป ๆ เทศน์ที่ไหนเป็นอย่างนั้นนี่นะ เราไม่ได้เทศน์เพื่อทำลายโลก เราไปเพื่อประโยชน์แก่โลกทุกด้าน วัตถุประสงค์ช่วย ทางด้านธรรมะยิ่งเน้นหนัก เพราะสกปรกมากจริง ๆ เมืองไทยเรานี้ ว้างั้นเลย

ไม่มีใครพูดอย่างนี้ทั้ง ๆ ที่เป็นอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เห็นอยู่ด้วยกัน ไม่มีใครนำเอามาพูดเรื่องโทษของมัน ของความสกปรกนั้นเลย ธรรมะเห็นนี่ จำลงไป แะียบออกมาเท่านั้นก็ว่า โอ๊ย วันนี้เอาใหญ่แล้ว นั่นเห็นไหม กองสกปรก กองส้วมกองถ่านเป็นอย่างนั้นนะ โห เราพูดจริง ๆ มันสลดสังเวชจริง ๆ มันเห็นคนเดียวนี่ คือพูดคนเดียว ใครจะเห็นเราก็ไม่รู้ด้วย เราพูดตามเรื่องความเห็นความรู้ของเรา เพียงแะียบออกมาที่เห็นว่าจะพอเป็นประโยชน์ที่ไหนก็สาตลงไป ๆ ถ้าไม่เกิดประโยชน์แล้วก็ปล่อยผ่านไป ๆ

พวกอุคฆติตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ ปทปรมะ มันมีอยู่ในบุคคลแต่ละคน ๆ ๔ ประเภทนี้มีอยู่ด้วยกันนั่นแหละ ชั้นต้นชั้นมีตหนาป่าทิบก็เรียกว่า ชั้นปทปรมะ เราเอาตัวของเรากลับเลยเถียว ถึงชั้นปทปรมะ เรียนมาว่าจะไปพึดกับกิเลส ให้กิเลสพึดเอาน้ำตาร่วงมานี้ เรียกว่า ปทปรมะ สู้กิเลสไม่ได้เลย ใช้ไม่ได้ เข้าใจไหม นี่ชั้นนี้ชั้นปทปรมะ ขยับไปขยับมา ถอยหน้าถอยหลัง นี่จะเข้าชั้นเนยยะ ปทปรมะ แะียงเขตแดนกัน ปทป

มะมันก็จะดึงของมันลงไปทางของมัน ทางเนยยะก็จะลากขึ้น พยายามไม่ถอย นี่ก็ค่อยเนยยะเข้าไปคนคนเดียวนี้ จับออกได้จากหัวใจเราเลย

เราพูดอย่างอาจหาญ เราไม่สะทสะท้านกับสิ่งใดในโลกนี้ เหมือนถังขยะ ว่างั้นเลยนะ จะให้เรากลัวอะไรจะให้เรากลัวอะไร กล้ากับอะไร ธรรมชาติไหนเอามาเทียบชี้จะไปที่ไหน จะไปกล้ากับอะไร จะไปกลัวกับอะไร ก็ไปสอนโลกนี่นะ เอาธรรมมาสอนโลกแล้วมากลัวโลก กลัวสิ่งสกปรกอยู่ทำไมธรรม ไม่งั้นปราบกิเลสความสกปรกได้หรือ พระพุทธเจ้าท่านนำธรรมมาสอนโลก เอาจากธรรมชาติ พอจิตท่านปิ้งเข้าธรรมชาติแล้วก็แยกออกมาสอนโลก เพียงเท่านั้นนะไม่ได้มาก ธรรมชาติ ๆ เอามาพิจารณา นี่เพียงออกมานิดหน่อยเท่านั้นก็ยิ่งแตกฮือ ๆ กัน

เทศน์แล้วก็ยังบอกอีกด้วยว่า ไป ๆ นี่แล้วไปหาคุณนะ หมาที่เลี้ยงไว้ในบ้านในเรือนมันยังเหลืออยู่บ้างไหม ให้ไปหาคุณ มันไม่ลงทะเลหมดแล้วหรือ กามโหดกินมันตัวนี้ตัวหยาบหนาสาโหด ตัวคือด่านที่สุดคือกามกิเลส จำไว้ทุกคน ให้เอาไปสอนเจ้าของนะ พูดเหล่านี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องความหยาบโตน ความหยาบโตนมันมีอยู่กับหัวใจของทุกคนแล้ว นี่แยกออกมาพูดให้เห็นโทษของมัน ความหยาบโตนตัวนั้นคือตัวโทษ ความหมายว่าอย่างนั้น ไม่มีกิเลสตัวใดจะหนาแน่นยิ่งกว่ากิเลสตัวนี้ ตัวนี้ไม่มีบุญไม่มีบาป ต้องเอาธรรมเข้าติดตามตีเรื่อย ๆ มันถึงพอดูได้ ว่าเป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นชาวพุทธ แล้วมันยังแย้งเป็นชาวผีจนได้นั้นนะ

กิเลสตัวนี้ตัวสำคัญ โลกก็ตัวไหน ไม่ใช่ตัวนี้ดันออกไปให้โลก ไม่ได้สนใจแล้วเคียดแค้นฆ่ากันพินาศฉิบหาย ก็เพราะตัวราคะตัณหา ตัวนี้มันรุนแรงมาก มากจริง ๆ ในบรรดาฆ่ากิเลส ไม่มีตัวใดที่จะฆ่ายากยิ่งกว่ากามกิเลส ตัวนี้ยากสุดยอดเลย พอตัวนี้มันมีแต่ธรรมอ้อยอิงไปเรื่อย ๆ ที่นี้ เพราะมันเป็นธรรมไปแล้ว กิเลสแทรกอยู่เพียงเม็ดหินเม็ดทราย ๆ นอกนั้นเป็นธรรมครอบไปหมด ๆ ชั้นกามกิเลสนี้ ชั้นหนาแน่นที่สุด เวลาแก้กันมันถึงรู้

ไม่ขึ้นเวทีเสียก่อนอย่ามาพูด เรียนจบก็พระไตรปิฎกก็เอามา ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร ไอ้ตัวนี้เหยียบแหลกหมดนั่นแหละถ้าแก้ตัวนี้ไม่ได้ ต้องภาคปฏิบัติเท่านั้นที่จะแก้ได้ สังหารมันได้ นี่อยู่ในขั้นปทปรมะ คือขั้นนี้เอง ชั้นสำคัญมาก หนาแน่นมาก ไม่รู้จักบาปจักบุญ ไม่รู้จักดีจักชั่ว ไม่รู้จักสูงจักต่ำ ไม่รู้ที่ลับที่แจ้ง คือตัวนี้เอง ตัวมุทะลุว่างั้นเถอะ กิเลสตัวนี้ คือตัวมุทะลุ จำไว้ทุกคน อยู่ในหัวใจของทุกคน ที่มาดูกันพองามตาเหล่านี้ คือธรรมครอบเอาไว้ ๆ พอมาดูกันเพียงงามตา ถ้าปล่อยให้อั้วตัวนั้นออกสนามแล้วแหลกหมดเลย ขนาดนั้นนะกิเลสตัวนี้ไม่ใช่เล่น ๆ

แม้แต่เดินจงกรมอยู่ในป่ายังดูโก้ โห ตัวนี้รุนแรงมาก อยู่ในครวัก็ให้เห็นมั้ง ตัวผู้ตัวเมียมันยุ่งกันตลอดเวลาดูเอาซี เราเดินไปเท่านั้นก็รู้ เรารู้พอแล้ว เดินจงกรมนี้ดูสัตว์ ตัวนี้หนาแน่นมาก ไล่จิกไล่ตีกันแหลกเพราะกามกิเลส แย่งกามกิเลสกันไล่จิกไล่ตีกัน บางที่ต้องเอาหนังสติ๊กไป ฟิงชึนะ ช่วยแบบไหนไม่ได้ ก็เอาหนังสติ๊กช่วย มันไล่ตีกันตรงไหน เอาหนังสติ๊กฟาดเข้าไปเปื้อะเดียว ตื่นเลย แตกฮือเลย ไม่ได้ถูกมันแทะละ มีแต่ขู่เท่านั้น หนังสติ๊กติดเข้าไปในป่า คือไปดู ถ้าเป็นเหยี่ยวก็หนังสติ๊กฟาดขึ้นไป แกร็ก เหยี่ยวก็บินหนี เหยี่ยวมันมาคอยทำลายสัตว์ ถ้างงไปทางนี้ก็โก้เป็นสำคัญมาก

มันเป็นเอง พุดจริง ๆ นะถึงขั้นมันเป็นเอง มันชิมมันซาบไปหมด มันรู้ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่างจะว่าไง นี่ถึงว่าพุดคนเดียวเขาหาว่าบ้ากันทั้งโลกนะซี นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าที่ว่าธรรมชาติ ออกมาเพียงแขนง ๆ เท่านั้น มานี้โลกยังจะรับไม่ได้แล้ว พิจารณาชื่อนั้นละมหาอำนาจที่ปราบกิเลสให้ราบได้ คืออันนั้น แต่ไม่มีใครสามารถที่เอามาได้ทั้งหมด ต้องแยกออกมา ๆ

อย่างพระพุทธรเจ้าสอนโลกก็เหมือนกัน ดึงออกมาเพียงแขนง ๆ มาสอนโลก พระสาวกอรหัตตอรหันต์ผู้ทรงธรรมประภานั้นโดยสมบูรณ์แล้วภายในใจ ก็ดึงออกมาเพียงแขนง ๆ เอามามากไม่ได้ เพราะธรรมนี้เพื่อประโยชน์แก่โลก โลกจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงไร ก็ต้องนำมาแค่นั้น ๆ ถ้าไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ก็ปล่อยเลย ปทปรมะไปเลย

นี่เราพุดถึงปทปรมะในหัวใจของเรา ที่ขึ้นเวทีถึงรู้กัน จะพิดกันให้เต็มเหนี่ยว ๆ จะเอากิเลสให้มันลือ ๆ ไปที่ไหนมันฟาดเรามา มันลือน้ำตาฟังกกลับมา สู้มันไม่ได้เลย ในระยะที่กิเลสหนานี้อย่างล้าณะ ใครอย่าว่าเก่งนะ ตั้งใจขนาดไหนก็เออะ เราได้ทำพอแล้ว สติปัญญาเหมือนว่าสู้เสียด้วยกำลังนั้นแหละ เสียมันแพรวพราวไปด้วยศาสตราอาวุธของมัน ทุกอย่างลวดลายไม่มีใครเร็วยิ่งกว่าเสีย รวดเร็วก็คือเสียคือแหมวนั้นแหละ บรรดาสัตว์พวกราชสีห์ สิงโต อย่างนี้พวกรวดเร็ว เรานี้มันพวกหนู จะไปสู้ราชสีห์ยังไง ธรรมของเราเท่ากับหนูนี้ พอไปมันพิดนี้หงาย ๆ หลายครั้งหลายหน สู้มันไม่ได้ก็น้ำตา ร่วง นี่ปทปรมะ เรียกว่าสู้กิเลสไม่ได้เลย ชั้นปทปรมะ

ไอ้ความตั้งใจมันก็เท่ากับหนูตัวหนึ่งเท่านั้นแหละ กำลังของความตั้งใจเท่ากับหนูตัวหนึ่ง ที่นี้เสียโคร่งทั้งตัวเป็นยังงี้ กับหนูตัวหนึ่ง นี้อยู่ในชั้นเรียกว่าชั้นที่กิเลสหนามากที่สุด ชั้นปทปรมะ แม้จะตั้งใจขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย ความตั้งใจนี้ เวลากิเลสมันหนาแน่นเข้าขนาดนั้นแล้ว มีแต่น้ำตา ร่วง ๆ โอ๊ย เราไม่ลืมนะ มันถึงใจจริง ๆ ทุกอย่าง จึงได้เอามาพุดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่ได้มาโอ้อวด อย่าคิดอย่างนั้นนะ เราไม่มีสิ่งเหล่านี้ มีแต่ความเมตตาทั้งนั้นครอบโลกธาตุนี้

กลับไปกลับมา เอาถิ่นอยู่นั้นแหละ ไปหาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่น พอเข้ามาหาท่าน กิเลสเหล่านั้นมันก็ไม่ตาม มันไม่ตามพืดตามเหวียง พอเข้ามาในเขตวัดแล้วก็เย็นสบาย มันก็อยู่นอกวัดกิเลสเหล่านี้ ข้อเทียบเคียง คือกิเลสมันก็อยู่ในใจ แต่มันไม่แสดงเวลามาอยู่กับครูบาอาจารย์ คงจะเป็นเพราะอะไรไม่รู้นะ แต่คงจะเป็นเพราะว่าเวลาเราเข้าไป เราตั้งใจจะพืดมันเต็มเหนี่ยว มันก็เลยพืดเราเสียเต็มเหนี่ยว ที่นี้เวลาเข้ามาหาครูบาอาจารย์แล้วความที่ว่าพืดเต็มเหนี่ยว มันก็เบาของมันลง อาศัยความอบอุ่นจากครูบาอาจารย์ ความเพียรเดินเรื่อย พิจารณาเรื่อย แก้ไขไปเรื่อย แล้วไปอีกเอาอีก กลับมา เข้า ๆ ออก ๆ อยู่ตลอด จนกระทั่งมันได้หลักได้เกณฑ์ นี่ละที่นี้จะเข้าขั้นเนยยะละ

พอเริ่มได้หลักได้เกณฑ์ ที่นี้ความเพียรก็หนักขึ้น ๆ หนักขึ้นเรื่อย ความวุ่นวายทั้งหลายที่เป็นกองพินกองไฟ เผาไหม้หัวใจนี้สงบระงับกันลงได้ด้วยสมาธิ เรื่องอะไร ๆ ที่เป็นเหมือนกับคลื่นในทะเลใหญ่ นั่น มันสงบตัวของมันลงไป ใจก็สงบเย็น เย็นขึ้น ๆ ได้หลักได้เกณฑ์ ตอนนี้อย่างจะเข้าขั้นเนยยะ พอจะลากจะเข็นกันไป ถ้าเปลอกก็ลงได้ ถ้าไม่เปลอกก็จะขยับขึ้น นี้เรียกว่า เนยยะ กำลังแย่งตำแหน่งกันกับปทปรมะ

จากนั้นก็ก้าวขึ้นทางด้านปัญญา นี้ออกจากเนยยะแล้วที่นี้นะ เริ่มจากเนยยะจะไปหาวิปจิตต์ญญะที่นี้ จะรวดเร็วขึ้น พอปัญญาออกเท่านั้นความก้าวเดินของความเพียรไม่ต้องบอก พอปัญญาออกเห็นคุณค่าของการแก้กิเลส เห็นโทษของกิเลสไปในระยะเดียวกัน ๆ ไปเลย ๆ ที่นี้ความเพียรก้าวเดิน หมุนตัวไปเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ นี้เริ่มวิปจิตต์ญญแล้วนะ ก้าวเข้าวิปจิตต์ญญกับเนยยะ นี้จะก้าวกันไปในหัวใจดวงนี้

พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ความเพียรเป็นเอง ๆ ไม่มีอิริยาบถ ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน สติปัญญาจะหมุนตัวเป็นธรรมจักร เว้นแต่หลับเท่านั้น เริ่มแล้วนะ นี้ เริ่มขึ้น ๆ ถึงจะไม่รวดเร็วก็นั่นแล้วว่าเป็นสติปัญญาประเภทนี้ คือสติปัญญาประเภทแก้กิเลส นั้นรู้ชัดแล้ว หมุนเข้าไป ๆ เร็วขึ้นไป ก้าวขึ้นถึงมหาสติมหาปัญญา นั้นเรียกว่าวิปจิตต์ญญ แล้ว จะก้าวเข้าสู่ วิปจิตต์ญญ อุกมตติตัญญ วิปจิตต์ญญ คือ อุกมตติตัญญเป็นอันดับแรก นี้ละกำลังจะก้าวเข้าอุกมตติตัญญ เร็วเข้า ๆ สติปัญญา นอกจากคำว่าหมุนแล้ว เลยกลายเป็นซึมซาบเลยเทียว

คนคนเดียวนี้ ใจดวงเดียวนี้ มันก้าวจากปทปรมะ ขึ้นน้ำตาร่วง ก้าวเข้าสู่สมาธิ พอยับยั้งตัวได้ ก้าวเข้าสู่ปัญญา พอมองเห็นหน้าของข้าศึกได้ ของคู่ต่อสู้ได้ละที่นี้ พืดเหวียงเลย พอจากนั้นแล้วก็ขึ้นขั้นแซมเปียน พอถึงปัญญาขั้นที่ว่า มันเพลินไปแล้ว ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตินี้แหละ ที่เนยยะกับวิปจิตต์ญญ เริ่มเชื่อมกัน เรื่องความเพียรนี้ เพลินเลยเทียว เพลินในความเพียร เหมือนกับที่เราเคยเพลินกับกิเลสเหล่านั้นแหละ

เพลินกับกิเลส เพลินไปทุกข์ไปยุ่งไป วุ่นไป ทุกข์ไป เพลินไป ทั้งเผ็ดทั้งเค็ม หากมีรสอยู่ในนั้น แทรก ๆ อย่างละนิดละ ถ้ามืดแต่เผ็ดจริง ๆ ใครก็ไม่กิน กินพริก มัน หากมีรสหลอกอยู่ในนั้นแหละ กิเลสนี้ถ้ามืดแต่หอมทุกซ์จริง ๆ ใครจะไปคุ่นกับกิเลส มัน ก็มีเคลือบน้ำตาลไว้ในนั้นแหละ พอให้ตื่นเป็นบ้ากับมัน ทุกข์เท่าไรก็ไม่เห็นโทษ เพราะมียาเคลือบน้ำตาลแทรก ๆ กิเลสแทรกไปตลอด นี่เรื่องความทุกข์ ความเป็นโทษเป็นภัยมันอยู่ด้วยกันในนั้น

ที่นี้สติปัญญาขั้นนี้จะจับเข้าไป ๆ แทรกเข้าไป ๆ เห็นเข้าไป ไม่ต้องไปถามใคร มันเป็นอยู่ในหัวใจ เปิดออก ๆ เรื่อย ๆ นี่จะเรียกว่าความเพียรกล้า ถ้าหากเราไม่หมายถึงจุด คือหลุดพ้นไว้เป็นจุดหมายแล้ว เราจะเรียกว่าความเพียรกล้า มันเลยกล้าไปเสีย ถ้าว่าความเพียรกล้าเพื่อเข้าถึงจุดนั้น เรียกได้ เรียกว่าความเพียรกล้า กล้าเพื่อเข้าจุดนั้น ความเพียรไม่ถอยหลัง ถ้าหากดู ๆ ตามหลักธรรมชาตินั้น มันกล้าอะไร มันจนจะตายแล้วนี่ว่าไง จนได้รู้เอาไว้ มันเลยกล้าไปแล้ว ต้องได้รู้เอาไว้ รู้เข้าสู่สมาธิ เพื่อพักเครื่องให้สงบเย็นใจ พอปล่อยจากนั้นพักก็ผิงเลย ๆ

ที่นี้เป็นธรรมทำงานแล้วนะที่นี้ ธรรมจักรทำงานเพื่อสังหารวัฏจักรเริ่มแล้ว เริ่มเรื่อย เป็นความเพียรอัตโนมัติ ต้องยับยั้งเอาไว้ตลอดเลยตั้งแต่ขั้นนี้ไป ชั้นเบิกกว้างในความพ้นทุกข์นี้เบิกกว้างออก ๆ วัฏวนนี้ตีบตันเข้ามา ๆ ทางนั้นเบิกกว้างออก เพลินเรื่อย ๆ ให้เห็นอย่างนั้นซี ที่เอามาเทศน์นี้ไม่ได้มาเทศน์แบบงม ๆ ปู ๆ ปลา ๆ นะ เราถอดออกจากหัวใจมาเทศน์จริง ๆ เรารู้เราก็บอกว่าเรารู้ เวลาเราหลงก็บอก ก็เล่าให้ฟังแล้ว น้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ก็บอกแล้ว นี่ถึงขั้นตอนไหนที่พอสู้ออกพอเหวี่ยงกันได้ก็บอกมาเป็นลำดับ นี่แหละการก้าวขึ้นเวทีมันเห็นอย่างนี้ นี่เรียกว่าภาคปฏิบัติ

ภาคปริยัติ เรียนเท่าไรมันก็ไม่ได้เรื่องอะไร อย่างที่เคยพูดให้ฟัง มันไม่ได้เรื่องนะภาคปริยัติ เพราะฉะนั้นใครอย่ามาอวด ว่าเรียนจบชั้นไหน ๆ ก็ตาม เพียงความจำเป็นนอนแทะกระดาษเท่านั้น ว้างเลยนะ ก็เราเรียนมาแล้วนี่ ประมาทใครก็ต้องประมาทเราด้วยซี เราก็เรียนมาแล้ว เราก็เป็นนอนแทะกระดาษมาแล้วนี่ ลูบ ๆ คลำ ๆ ไม่ได้หลักได้เกณฑ์ ว่าบาป ว่าบุญ นรก สวรรค์ มันไม่มีความอยากเชื่อเท่าไรนักนะ ความสงสัยจะแทรกไปด้วย ๆ สุดท้ายมันก็ลบได้ ดีไม่ดี บอกว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ไม่มีไปเลย

นั่นเห็นไหม กิเลสเก่งไหม ทั้ง ๆ ที่เรียนมามาก ๆ นะ แยกความสงสัยไปเรื่อย เพราะฉะนั้นเราอย่าเข้าใจนะว่าใครเรียนมากเรียนน้อย จะเป็นสง่าราศีเป็นคุณค่าเป็นราคา ไม่มีว่างั้นเลย ถ้าไม่มีภาคปฏิบัติ ดีไม่ดี กิเลสเข้าแทรก โอ้อ้อละซี เขาว่าตัวเรียนได้มาก ยิ่งเขายออ้าง ถ้าเป็นควายหรือเป็นหมา ถ้าเขายอเข้าบ้าง โอ้ย นี่พระไตรปิฎก

เคลื่อนที่ เหมือนกับเขาจับหางยก ชี้แตกปูดออกมาเลย เข้าใจไหม พอเขาจับหางยกขึ้น เท่านั้น ภาษาภาคอีสานเขาว่า พอเงิงหาง แล้วชี้แตกออกเลย ถูกเขายอ ไม่มีอะไรทรง เป็นคุณค่าในหัวใจจากความจำนะ

เราพูดจริง ๆ เราเรียนมาแล้ว เรียนเพื่อหาเหตุผล ไม่ได้เรียนเพื่อโอ้อวดอย่างนี้ ขนาดนั้นมันยังเป็นอยู่ในหัวใจให้รู้พอจับมาพูดได้นี้ พอออกภาคปฏิบัติ อ้อ ๆ ไปเรื่อย คือไปเห็นความจริง เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาด ก็เชื่อละวัดป่าบ้านตาดมี เชื่อไม่ถึงกับว่าลบ เชื่อแต่ยังไม่ลงใจ เพราะยังไม่ได้ไปเห็นด้วยตาตัวเอง ที่นี้พอก้าวเข้ามาวัดป่าบ้านตาดแล้วดู อ้อ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนี้เอง หายสงสัยทันที แต่ก่อนวาดภาพพจน์ หลอกตัวเองไว้ ว่าวัดป่าบ้านตาด เห็นจะเป็นอย่างนั้น เห็นจะเป็นอย่างนี้ วาดภาพ เข้ามาในวัดในวาในพระในเณร ในหลวงตาบัว

หลวงตาบัวนี่คงเป็นเหมือนผี เขาร่ำลือนักกว่าดูมากทีเดียว ครั้นเวลาเข้ามาแล้วตีมันก็ไม่ออกเห็นไหมเดี๋ยวนี้ เป็นยังงไรไล่ตีไม่ออก เปิดกำแพงยังไม่ออก เปิดประตูไม่ยอมออก วิ่งเข้าอีกด้วย กลายเป็นอย่างนั้นไปแล้วนะ ไอ้ที่ภาวนาเอาไว้ หายไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้นหากินด้วยวิชาดูแต่ก่อนได้ผล เดี่ยวนี้ไม่ได้แล้ว ถูกเขาลบหมด นี่เห็นไหมละ พอมาเห็นตัวจริงแล้วเป็นอย่างนั้นนะ อย่างพระเณรก็ดูชินน้อยเมื่อไร แน่นอยู่อัดอยู่นั่นตลอด ต้องประกาศให้ยับขยาย นี่ละเวลามาดูตัวจริงแล้วเป็นอย่างนั้น มันอ้อทันที

ทางภาคปฏิบัติเหมือนกัน พระพุทธเจ้าสอนไว้ถูกต้องทุกอย่างแล้ว คืออันนี้ ๆ เวลาเราปฏิบัติ ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติเราก็จำได้เฉย ๆ ว่าอันนั้น ๆ แต่เราไม่เห็นไม่ทราบว่ามีหรือไม่มี พอภาคปฏิบัติจับบีบ อ้อ อันนี้ ๆ อ้ออันนี้ ๆ เรื่อย ๆ เข้าไป มีแต่อ้อ ลงใจทันที ๆ ลงใจ ๆ อ้อ ๆ เรื่อย แล้วยิ่งธรรมะละเอียดลออเข้าไป พระพุทธเจ้าสอนไว้หมดแล้ว จริงตลอดมาแล้ว เราเพิ่งมาเจอเข้าก็อ้อ ๆ นี่ละภาคปฏิบัติ จิงว่าเราพูดถึงภาคขึ้นเวทีนี้คือภาคปฏิบัติ เวลามันเข้าอย่างนี้ เราก็บอกนะเวลากิเลสมีกำลังมาก มันเป็นปกติของกิเลสแล้ว เรียกว่ามันสร้างวัฏจักรของมันในหัวใจของคนเราเป็นอัตโนมัติ มาตลอด เคลื่อนไหวไปมาจิตจะเคลื่อนออกทางไหน มีแต่เรื่องของกิเลสทำงานเพื่อวัฏจักร ๆ

เวลาภาคปฏิบัติจากธรรมที่เรียนมาแล้ว จับเข้าไป ๆ นี้จะค่อยคลี่คลาย เหมือนกับว่าเหยียบเบรกห้ามล้อกันไว้ ๆ ไม่ให้มันรุนแรง กิเลสประเภทอัตโนมัติมันจะค่อยเบาลง ๆ ธรรมะนี้เป็นเบรกห้ามล้อ แล้วเร่งความเพียรเข้าเป็นคันเร่ง หนุนเข้าไป ๆ มันเห็นชัด ๆ อยู่ในหัวใจ ชั้นปทปรมะชั้นน้ำตาร่วงก็เห็นชัด ๆ พอก้าวจากนั้นแล้ว ได้

หลักได้เกณฑ์จากสมาธิ สงบกระแสนของความวุ่นวายมาก ๆ ท่วมหัวใจ จนกระทั่งน้ำตาไหลนี้ สงบตัวลงไปด้วยสมาธิ แน่ะ มันก็รู้

แต่คำว่าสมาธิไม่ได้ถอนกิเลสนะ ตีตะล่อมกิเลสเข้ามา สงบตัวเฉย ๆ ไม่ได้ฆ่ากิเลสได้นะสมาธิ ต้องเป็นด้านปัญญา พอด้านปัญญาที่นี้เปิดละที่นี้ คลี่คลายออก ฆ่าสับยำเรื่อย ๆ มันก็อ้อ ๆ ไปเรื่อยละซิ ก็เห็นอยู่บนเวทีนั้น ต่อยเขาถูกที่ตรงไหน ๆ มันก็รู้เนี่ย เขาต่อยเรา เรากี่รู้ เราต่อยเขาก็รู้ นักมวยต่อยกันบนเวที นี้ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันก็เห็นอย่างนั้น

พอก้าวเข้าถึงชั้นปัญญา ปัญญาเริ่มไหวตัวเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ เห็นตรงไหน มันแก้ของมันในนั้น ฆ่ากิเลสไปในขณะที่รู้ที่เห็น ๆ ด้วยปัญญา ๆ มันก็เริ่มลงใจ อ้อ ฆ่ากิเลสนี้ต้องฆ่าด้วยปัญญา สมาธิฆ่าไม่ได้ แน่ะ รู้แล้วนะ เป็นแต่เพียงว่าตีตะล่อมเข้ามา ให้เป็นความสะดวกแก่การพิจารณาทางด้านปัญญา คลี่คลาย ให้เป็นความสะดวกแก่ทางด้านปัญญาก้าวเดินเพื่อฆ่ากิเลส เรียกว่าปัญญาก้าวเดินแล้วก็เริ่มละที่นี้ละ ปัญญาเริ่มไหวตัว ทั้งความคล่องแคล่ว

แต่ก่อนมันอึดอาด เพราะยังไม่เห็นคุณของปัญญา มันก็ยังอึดอาด ไม่อยากพิจารณา พอพิจารณาเข้าไปเห็นคุณแล้ว ที่นี้เริ่มไหวแล้ว พิจารณาเท่าไรยิ่งเห็นคุณของธรรมมาก เห็นโทษของกิเลสมากขึ้น ๆ ที่นี้ห่มนุญเลย นั่นแหละถ้าขั้นนี้แล้วเรียกว่า ปัญญาอัตโนมัตินะ แต่ยังไงก็ตามหมุ่นอย่างฆ่ากามกิเลสนี้เหมือนกัน ต้องเป็นปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยาน ไม่ต้องไปหาเรียนมาจากใคร เอากันบนเวทีเลยเถียว เราจะไปเอามาจากครูที่แนะนำสั่งสอนอยู่ใต้เวที มาขึ้นต่อกรกับนักต่อสู้กันบนเวทีนั้นไม่ทัน ต้องเป็นวิชาหรือเป็นเทคนิคของผู้ขึ้นเวทีต่อยกันเอง

ครูให้แต่เงื่อนสำคัญ ๆ แต่พวกชอกแซกชิกแซก เป็นเรื่องของนักมวยจะคิดอ่านตัวเองในเวลาปัจจุบัน ๆ ที่ต่อยกันนั้น นี่เรื่องกิเลสกับธรรมเวลาพัดกันก็ต้องเป็นอย่างนั้น มันหากชิกแซกชอกแซกเอากันจนได้ ๆ ไหวพริบปัญญาของทางด้านธรรมะกับไหวพริบปัญญาของกิเลสต่อกรกัน มันเห็นชัด ๆ ไม่ต้องไปถามใคร มันประจักษ์ ๆ อยู่ในนั้น

อย่างที่ว่าปัญญาฆ่ากามกิเลส นี่เป็นปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยานมาก เรากี่ไม่เคยเรียนมาจากไหน ในตำราท่านก็ไม่บอก ท่านไม่ได้บอกไว้ แต่เวลาขึ้นเวทีธรรมชาตินั้นบอกเอง กิเลสกับธรรมพัดกันนั้นแหละเป็นหลักธรรมชาติแล้ว มันบอกเอง ขั้นนี้แหละขั้นที่จะก้าวจากปทฯ ขั้นนี้เป็นขั้นปทฯ ขั้นไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้จักสูงจักต่ำ ไม่รู้จักพอจักแหม่จักพี้จักน้อ คือกิเลสตัวนี้ มันกลืนได้หมด ที่นี้ธรรมมาแทรกเข้าไป ๆ

เพราะฉะนั้นเรายังไม่ถึงขนาดนั้น ก็มีธรรมภายในตัวของเรา กิริยามารยาท ความสูงต่ำ ความเคารพนับถือกันก็มี เพราะอำนาจแห่งธรรมต่างหาก ท่านทั้งหลาย อย่าเข้าใจว่าเป็นอำนาจของกิเลสนะ ธรรมแทรกอยู่ในนั้นโดยหลักธรรมชาติเหมือนกัน มีธรรมแทรกอยู่ ๆ คนเราจึงพอดูกันได้ ว่าอย่างนี้เลย มีธรรมแทรกทั้งนั้นแหละ แต่เราไม่รู้ว่าเป็นธรรมคืออะไร ปฏิบัติไปก็รู้อเอง ธรรมแทรกอยู่โดยหลักธรรมชาติ ๆ มันมีจิตนิสัยของธรรมฝังอยู่ในใจของทุกคน แม้จะมีกิเลสก็ตาม ธรรมนั้นก็แฝงอยู่ในนั้นแหละ เพื่อการเป็นพืดเป็นเหวี่ยงให้รู้จักหนักเบาเล็กน้อย ทุกอย่างอยู่ในนั้นเสร็จ

นี่เราพูดถึงเรื่องชั้นเวทีจริง ๆ สติปัญญาชั้นนี้เป็นชั้นที่ผาดโผนโจนทะยานมากที่สุด เดี่ยว ก็ไม่ได้เรียนมาจากไหน มันหากเป็นชั้นระดับดับกันให้ทันกับเหตุการณ์ของกิเลสตัวนี้ มันขึ้นขึ้นอย่างรุนแรง บางทีถึงกายไหวเลยนะ มันพืดกันอยู่ภายในใจ กายนี้ซึ่งเป็นของหยาบ ๆ มันยังมากกระเทือนกายให้ไหวได้ จนรู้ตัว โอ้โฮ ขนาดนี้หรือ โอ้โฮ ขนาดนี้เขี้ยวหรือ แย็บเท่านั้นละ ทีนี้ก็ขัดกันเรื่อย หากจับได้เวลามันผาดโผนโจนทะยาน ต้องขนาดนั้นซิ กิเลสตัวนี้รุนแรงขนาดนั้น สติปัญญาจึงเป็นเหมือนกับน้ำไหลโจนลงจากภูเขา ไหลลงหน้าผานี้ซ่า ๆ สติปัญญาชั้นนี้เป็นแบบนี้แหละ รุนแรงมาก

พอผ่านไปแล้วความหนักหน่วงถ่วงใจ ความทุกข์ความทรมานอะไร ๆ นี้จะระดับพร้อมกันไปหมด ไม่มีอะไรถ่วง ไม่มีอะไรทำความทุกข์สุขอยู่ภายในเหมือนไฟไหม้กองแกลบ และผาดโผนโจนทะยานขึ้นมาอย่างออกหน้าออกตาเหมือนกิเลสตัวนี้ว่าจั้นเลย ทีนี้พอกิเลสตัวนี้ดับพริบลงไปเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ดับพร้อมกันเลย เพราะอันนี้เป็นผลของกิเลสตัวนี้ พอตัวเหตุมันดับลงไป ผลก็ระดับดับลงไป โลกนี้จึงเหมือนกับว่าเป็นโลกว่างเปล่าไปหมด ทั้ง ๆ ที่คนและสัตว์เต็มแผ่นดินฟ้าแผ่นดิน แต่ก็เหมือนว่าดับไปหมดเลย

ทีนี้ทำไมที่ไม่ดับไปหมดเพราะอะไร คือตัวนี้เป็นตัวอันตรายอย่างยิ่งใหญ่ครอบโลกธาตุ มันรังควานไปหมด พุดง่าย ๆ พอตัวนี้ตายลงไปแล้ว บ้านถึงจะมีผู้มีคนก็ตาม ก็เป็นเหมือนบ้านร้าง คือไม่มีอันตราย ไม่มีนักเลงโต กวนบ้านกวนเมือง นั่นละที่ว่า เป็นเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คนก็คือมีแต่ธรรมล้วน ๆ อยู่ คนทรงศีลทรงธรรมสงบงามตา เห็นโทษเห็นภัยเห็นเป็นลำดับ แต่กิเลสตัวนี้มันไม่เห็น นี่จึงว่าตัวนี้คือนักเลงโตอันตราย กิเลสโตที่สุด คือตัวนี้ ไม่มีใครรู้ ถ้าไม่ใช่ภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติถ้าเข้าไม่ถึงก็ไม่รู้ ทีนี้เวลาเข้าถึงแล้วปิดไม่อยู่ มีเท่าไร ๆ มันต้องพึ่งด้วยกัน เพราะอำนาจของสติปัญญาที่พอเหมาะพอสม

เรียกว่าตัวนี้ตัวผาดโผนโจนทะยานมากในความหยาบโผนของมัน สติปัญญาที่ผาดโผนโจนทะยานมากในการปราบกัน ทีนี้พออันนี้มันดับพริบลงไปหมดแล้ว เรื่องทั้ง

หลายที่เป็นเหมือนกับไฟเผาโลก วังนั้นเถอะนะ ดับพริบลงพร้อมกันหมดเลย เจียบไปหมด โอ้โห อันนี้เท่านั้น ฟังแต่เท่านั้น ที่มันทำให้โกลาหลอลหม่านทั่วโลกดินแดน คืออันนี้ ๆ เพราะอันนี้ดับลงไปแล้วมันไม่มีนี่ อะไรก็มีอยู่ตามสภาพของเขา แต่เขาไม่มีเรื่อง ตัวนี้ตัวก่อเรื่อง เนะมันจับได้หมด

นี่ที่ว่าเป็นเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คนก็คือมีธรรมประจำคนประจำสัตว์ ไม่ลูกกลามสิ่งนั้นสิ่งนี้เหมือนตัวนี้เข้าครอบ เนะ จึงว่าเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ ธรรมครอง คนที่มีธรรมอยู่ด้วยกันผาสุกร่มเย็น ใจที่มีธรรมอยู่ผาสุกร่มเย็นไม่มีอะไรก่อกวน แยกเข้ามาแยกออกไปซี จากนั้นแล้วมันไม่เห็นมีอะไรนี่ เท่าที่ผ่านในเวทีนะ ความทุกข์ ความร้อนปรากฏเหมือนว่าไม่มี พออันนี้ดับลงไปเท่านั้น มันเหมือนไม่มี ๆ มันก็มีแต่ความอ้อยอิ่ง ความดูความต็มในธรรมทั้งหลาย ทุกข์มันก็ได้ค้ำนึ่งเสีย เพราะไม่กวนใจเหมือนธรรมชาตินี้ มีแต่ใจหมุนตัว ๆ นั้นละท่านว่าเป็นล่ำลือ

เพราะฉะนั้นพระอนาคามีท่านจึงไม่มาเกิด อันนี้เองตั้งไว้ไม่ให้ไปที่ไหน พออันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว จิตดวงนั้นก็เป็ลล่ำลือ หมุนตัวเองขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัติ ไปเองเป็นเอง แล้วโลกนี้เหมือนไม่มีละที่นี้ละ ด้านวัตถุคือกามกิเลส เป็นด้านวัตถุ ด้านวัตถุหายไปหมดแล้วมีแต่นามธรรมล้วน ๆ ก็ละเอียดลลอ ๆ นามธรรมนั้นก็เป็ลล่ำลือ ประจำใจเสีย ไม่ใช่นามธรรมของกิเลสเข้าแทรกเข้าสิง เป็นนามธรรมล้วนแทรกมันก็ไม่มีความอำนาจ เพราะยังไม่พ้นก็ต้องมีกิเลสแทรกจนได้นั้นแหละ แต่กิเลสเหล่านี้ไม่มีความหมาย อำนาจของธรรมครอบไว้หมด

จิตนี้เป็นเหมือนล่ำลือ ก็เบาหวิว ๆ ขึ้นเรื่อย ละเอียดไปเรื่อย ถ้าเจ้าของยังมีชีวิตอยู่ บรรลุธรรมขั้นนี้แล้ว จะเร่งตัวเองแล้วเร็วขึ้น ๆ เพราะธาตุชั้นธัญยังอยู่ ความเพียรยังมีอยู่ หมุนกันไปเรื่อย ๆ เร็วขึ้น ๆ พ้นทุกขีในชาตินั้น เอา ถ้าหากว่าถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าของตายไปก่อนเสีย อันนี้ก็หมุนไปเองเหมือนกัน แต่ซ้ำผิดกันเท่านั้นเอง หากเป็ลล่ำลือ ธรรมชาติจะให้ถอยลงไม่ได้แล้ว จะค่อยเป็นไปเอง ละเอียดเข้าไป ๆ ตามอัตโนมัติของตัวเองไม่มีใครเร่ง เพราะเจ้าของตายแล้ว ไม่เร่ง ถ้าเจ้าของยังมีชีวิตอยู่เร่งได้รวดเร็ว เมื่อเจ้าของตายไปแล้วอันนี้ก็เป็ลล่ำลือตามหลักธรรมชาติ

เพราะฉะนั้นพอตายแล้วไปเกิดในชั้นนั้นชั้นนี้ไม่ต้องถาม เหมือนเราเดินไปนี้ เอ้าฟังให้ดี เหมือนเราเดินจากนี้ไปถึงนี้ ๆ มันถึงไหน ๆ ก็พักที่นั่น ก็ที่นี้ก็เป็นที่พัก นี้ ชั้นนี้ ชั้นนั้น ๆ มันพอดิบพอดีกับชั้นที่จิตดวงนี้จะเข้าพักอาศัย เพื่อพ้นถึงพระนิพพาน ไม่ต้องไปถามหาชั้น อวิหา อตปปา สุทสสา สุทสสี อกนิฏฐา นี้เป็นที่อยู่ที่พักของพระอนาคามี เพื่อก้าวเดินถึงนิพพาน พอไปถึงขั้นนี้เข้าแล้ว สมมุติดับนี้ก็เข้านี้ อยู่ในนี้ พอ

จิตหมุนตัวขึ้นสูงขึ้นไปก็เข้าขั้นนี้ พอจิตหมุนตัวเข้าไปอีกก็เข้าขั้นนี้ เข้าไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นนะ ไม่ได้ดับได้สูญไป

ตายแล้วไปเกิดชั้นสุทธาวาส ๕ ชั้น คือ ตายจากอภิปภินี้ไปเกิดที่นั่น คือว่าไปอยู่ที่นั่น พักที่นั่น แล้วก็พักที่นั่นเรื่อยไป หมุนตัวไปละเอียดเข้าไป ไปไหนก็หมุนตัวละเอียดเข้าไป ในขณะที่อยู่ในขั้นนี้ เวลาที่กำลังอยู่ในขั้นนี้ เวลาที่อยู่ในขั้นนี้ เหมือนเรามองดูสองฟากทาง กับที่เราก้าวเดินไปในเวลานี้ถึงไหน ถึงนี้ก็มองเห็นนี้ ๆ ทีนี้จิตไปถึงขั้นไหนมันก็มองกันรู้กันอยู่กับขั้นที่จะอยู่จะพัก พอก้าวพุดออกไปแล้ว มันก็หมด นั่นมันเห็นอย่างนั้นซี

เราพูดอย่างอาจหาญ สอนโลกทั้งหลายจะฟังก็ฟังนะ หลวงตาบัวตายไม่มีใครเทศน์นะ พูดจริง ๆ นี่นะ ไม่มีสะทกสะท้าน เราครองไว้หมดแล้วธรรมชาติที่มาพูดนี้ นี้ละท่านว่าพระอนาคามีท่านไม่กลับมาเกิดอีก คือท่านหมุนไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ หมุนเรื่อย ๆ เรื่อยไป จนกระทั่งถึงจุดสุดยอดคืออวิชา อกนิภูฐา อวิชาล้วน ๆ ละ ตามติดกันตั้งแต่ขึ้นไป ตามติดแต่ยังไม่ถึงตัวกษัตริย์ใหญ่ ตามติดไปตั้งแต่ชั้นอนาคา ค่อยตามติดเข้าไป ไกลเข้าไป ตามรอยไกลเข้าไป ไกลตัวกษัตริย์วิภูจักรเข้าไปเรื่อย ๆ นี่เราพูดแยกออกมาให้รู้อีกทีหนึ่ง พอไปถึงชั้นอกนิภูฐา เป็นชั้นเข้าตะลุมบอนกับอวิชา แล้วนั่น นั่นละกษัตริย์วิภูจักรอยู่จุดนั้น ละเอียดสุดยอดอยู่จุดนั้น

เราได้เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ท่านว่าอวิชา ๆ นี้ โอ้อโฮ เราวาดภาพเป็นเสือโคร่ง เสือดาว เป็นยักษ์ เป็นผี เป็นโจร เป็นมาร ไม่มีอะไรเกินอวิชา วาดภาพไว้ทั้ง ๆ ที่วาดภาพในทางดีนะ วาดภาพให้เห็นโทษของมัน มันเป็นเหมือนอย่างนั้น ๆ วาดภาพไว้ แต่เวลาไปเจออวิชาจริง ๆ อู๊ย มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นนี่นะ ที่เราวาดภาพเหล่านั้นเป็นอวิชาหลอกคนต่างหาก ทีนี้พอเข้าไปถึงจุดนั้นแล้วก็ไปติดอวิชาไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย เหมือนกับว่าเสือนอนอยู่ในถ้ำนี้ เราก็นอนอยู่หน้าถ้ำนี้ เสือมันคำราม ๆ เฮ้อ ๆ โอ้อโฮ นี่เพลงลูกกรุงลูกทุ่งมาจากไหนถึงไพเราะเพราะพริ้งเอาหนักหนานา เราไม่เคยได้ยินเพลงแบบนี้ เพลินฟัง เสือมันจะจับคอยังไม่รู้ มันคำราม จากคำรามแล้วมันก็จับละซี่ยังไม่รู้ นี่ละถึงขั้นอวิชาจริง ๆ ละเอียดขนาดนั้น

ความละเอียดของอวิชานี้ คือความสว่างกระจ่างแจ้งของจิตในขั้นอวิชา นี่ละชั้นหลอกแท้ ๆ จอมกษัตริย์ต้องละเอียดสุดยอดของกิเลส จนกระทั่งถึงมหาสติมหาปัญญาหลงเลยเทียว แต่คำว่ามหาสติมหาปัญญา หลงก็ไม่แบบตายใจ ถึงจะติดก็ตามติดด้วยความพินิจพิจารณาอยู่ตลอดเวลา มันส่งผ่าเผย สว่างกระจ่างแจ้งจนขนาดที่ว่ามันอัศจรรย์ตัวเองนั้นซี นี่ก็เขียนไว้แล้วในตำรา ในหนังสือหรือในเทปก็มี โอ้อโฮ จิตนี้ทำไมถึงอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา ความสว่างกระจ่างแจ้งก็จ้า แต่มันไม่ได้ครอบ

โลกธาตุเหมือนขั้นต่อไปนะ มันครอบวัฏจักรของมัน มันไม่ได้ครอบโลกธาตุ มันครอบวัฏจักรของมันไว้ สวงนของมันไว้ให้สวยงามอยู่ในนี้ อยู่ในวัฏจักรของมัน เราก็ไปอ้อยอิ่งอยู่นั้นซี ไปติดไปพัน

ถึงว่ามันไม่มีความฟุ้ง มีแต่ความดูดดื่ม พอก้าวจากอันนี้ไปแล้ว ไม่เห็นปรากฏว่ากองทัพตรงไหน ที่จะไปแทรกแซงให้รบกันเหมือนกับกามกิเลส ตัวนี้รุนแรงมาก เขาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย พอผ่านตัวนี้ไปแล้วไม่มี มีแต่ธรรมอันอ้อยอิ่งเรื่อย ๆ เพลินเรื่อย หมุนเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นนอกนิฏฐา ขั้นพุดกับกษัตริย์วัฏจักร คือ อวิชชา นั่นล่ะที่นี้ถ้าว่าอัครรรยก็ จนกระทั่งเจ้าของอัครรรยตัวเอง ฟังซินะ โอ้โฮ จิตนี้ทำไมถึงอัครรรยขนาดนี้เขี้ยวมา ๆ ดูร่างของเรามันไม่มีนะ คืออำนาจของความสว่างของจิตนี้ มันจ้าออกหมด มองดูภูเขา มองดูอะไรนี้เพียงวาง ๆ เป็นเงา อำนาจของความสว่างมันทะลุไปหมด

นี่ละอำนาจของอวิชชาจริง ๆ เวลาอยู่ในอวิชชาครอบมันก็เก่งขนาดนั้น มันจะไม่ติดยังไงคนเรา มหาสติมหาปัญญายังติด ที่นี้พิจารณาสังเกตไป รักษาไป เรื่องรักษาอะไรมาแต่ะไม่ได้ ลงชั้นมหาสติมหาปัญญารักษาอวิชชาแล้ว โอ้ย เก่งมาก ไม่มีอะไรเข้าไปแตะได้ มันปิดทันทึ ๆ ทั้งปิดทั้งสังเกต ไม่ได้เปิดออกเลย ๆ ทั้งสังเกตตัวนี้

ธรรมดาคำว่าอวิชชา ก็คือสมมุติ คำว่าสมมุติต้องมีกฎอนิจจังอยู่ในนั้น ละเอียดตามส่วนของมัน มันจะมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปนิดหนึ่ง มหาสติมหาปัญญาจะจับได้ทันที ๆ ดูความเคลื่อนไหวของมันด้วย รักษามันด้วย หลายครั้งหลายหน ก็ค่อยจับกันได้ ๆ ที่นี้พอจับกันได้แล้ว มันก็จ่อเข้ามาหาตัวนี้ นี่ละจะทำลาย ที่แรกมีแต่การรักษาการระมัดระวังแล้วคอยสังเกต แต่ยังไม่จ่อ คอยสังเกตเฉย ๆ แต่เวลาพิจารณาอะไร มันก็มีเท่านี้ ๆ สุดท้ายอันนี้ก็แสดงความเปลี่ยนแปลงให้เห็นชัด ๆ ตามขั้นของธรรมที่ละเอียดสุดยอด ความเปลี่ยนแปลงก็ละเอียดสุดยอดเหมือนกัน แต่มหาสติมหาปัญญาก็เป็นมรรคสุดยอดอีกเหมือนกัน มันก็ทันกันล่ะซี

ที่นี้พอจับกันได้แล้ว โห ธรรมชาตินี้ทำไมเป็นอย่างนี้ เราก็ตายใจกับมัน แล้วทำไมมันมาแสดงอาการอย่างนี้ให้เห็น ไม่แน่ใจ ไม่แน่ใจก็จ่อล่ะที่นี้ เห็นว่าอันนี้เป็นข้าศึกแล้ว เป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณาแล้ว พอมหาสติมหาปัญญาเข้านี้ ฟังแต่ว่ามหาสติมหาปัญญาเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร พอเข้านี้ขาดสะบั้นทันทีเลย แต่ก่อนไม่เข้ามีแต่รักษาสังเกต เวลาเข้าจริง ๆ ตะลุมบอนจริง ๆ โอ้ย ไม่นานนะ ผางเดี่ยวเท่านั้นขาดสะบั้นลงไป

ที่นี้ความอ้อยอิ่ง ความอัครรรยทั้งหลายที่เต็มอยู่ในหัวใจดวงนี้ ดวงอวิชชาครอบอยู่นี้ อานุภาพของอวิชชานี้ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว แล้วกับความสว่างที่เลยอัน

นี่ไปแล้วคืออะไร แล้วก็ย้อนกลับมาขึ้นอนุทาน โอ้โฮ อวิชชาเป็นขนาดนี้เทียวหรือ ๆ วัฏจักรวัฏจักรเป็นขนาดนี้เทียวหรือ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนอัศจรรย์ บัดนี้ความอัศจรรย์เหล่านี้มันกลายเป็นกองขี้ควายไปแล้ว ในสายตาของธรรมที่เยี่ยมสุดยอดแล้วมองดูกัน

นี่ละที่ว่าธรรมดา ท่านดูพวกถึงขยะคือพวกเรา ท่านดูอย่างนั้น พวกเรายัง แอ้อ ๆ อยู่ ไล่เข้าทางจกรรมก็เกลไถล ไล่ไปทางนี้ เกลไถลไปทางนั้น ไล่เข้าหมอนจับขาตั้ง ออกมามันไม่ยอมออก ถ้าไล่เข้าหมอนนะ พวกบ้า สุดท้ายลงพวกบ้า ฟังให้มันถึงใจนะ สุดแล้วเทศน์วันนี้ ถึงขนาดนั้นละ

นี่ละเราช่วยโลกเราช่วยขนาดนี้ละ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เราช่วยแบบสุดยอด ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ ช่วยชาติไทยของเราอย่างสุดยอด สมเราเป็นชาวไทย เป็นลูกชาวพุทธไม่เคยอ่อนแอ พระพุทธเจ้าของเรา เราเป็นลูกชาวพุทธอย่าอ่อนแอ เอาให้เด่นในสายตาของเมืองนอกเมืองนาเขาในคราวนี้ เอาให้เด่น ศาสนาเป็นผู้นำ เราอย่าอ่อนข้อ มีเท่าไรทุ่มลงไป จนก็จนเถอะ จนในกระเป๋าเรา แต่ไปเต็มอยู่ในคลังหลวงไม่เป็นไร เราไม่มีที่อยู่ที่หลบนอน ล้มหัวลงที่ไหนก็ได้ในร่มโพธิ์ร่มไทรแห่งชาติไทยของเรา

เราจะเป็นมหาเศรษฐีก็ตาม ไม่มีชาติเป็นที่อยู่แล้วตายทิ้งเปล่า ๆ เหมือนมหาสมุทร กอดกองทรัพย์อยู่ในท่ามกลางทะเล เป็นยังไง มหาเศรษฐีกอดกองทรัพย์อยู่ในท่ามกลางทะเลเป็นยังไง ความสุขหรือทุกข์ เอ้า เทียบกัน เราจะกอดกองมหาสมบัติอยู่ในท่ามกลางแห่งความทุกข์ของคนไทยทั้งชาติ ซึ่งเป็นเหมือนกับทะเลหลวงนี้ มีความหมายอะไรความเป็นมหาเศรษฐีของเรา ไม่มีนะ เพราะฉะนั้นจึง เอ้า ทุ่มกันลงไป นี่ละลูกชาวพุทธ ชาติไทยเป็นชาติที่แข็งแกร่งมานมนาน อย่าอ่อนเป็นอันขาด เอาให้เด็ดทุกคน ๆ เอาให้เต็มเหนี่ยวทีเดียว

เวลานี้เป็นเวลาที่เราช่วยชาติของเรา อย่าอ่อนเป็นอันขาด หัวหน้าคือพระพุทธเจ้านำธรรมะออกมา หลวงตาก็ไม่อ่อน เราพูดจริง ๆ เราพูดอย่างไม่สะทกสะท้านเรื่องความอ่อนแอเราไม่มี เพราะพลังแห่งความเมตตาสงสารชาติไทยของเราเอง เราจึงต้องบึกบึน มีเท่าไรเอาทุ่มลงไปว้างนั่นเลย จนในกระเป๋าของเราไม่จนในชาติไทยของเรา ในร่มโพธิ์ร่มไทรคลังหลวงของเราแล้ว เราอยู่ได้ นอนอยู่ที่ไหนนอนได้ ทุกตะเข้ญใจนอนอยู่บนบกนอนได้ มหาเศรษฐีกอดเงินกองเท่าภูเขาไปนอนจมอยู่ในทะเล มีความหมายอะไร สู้คนทุกข์คนจนนอนอยู่บนบกไม่ได้นะ อันนี้เราคนทุกข์คนจนก็ตาม แต่มีชาติไทยเป็นที่ซุกหัวนอน เราอยู่ได้สบาย พี่น้องทั้งหลายจำข้อนี้ให้ดี ตรงนี้ตรงจุดสำคัญมากนะ

เราอย่าไปว่าเศรษฐี ๆ จะมีความสุขอย่างเดียว เศรษฐีจมนั่นล่ะมีเยอะเวลานี้นะ ได้เงินได้ทองมามากน้อยแล้ว ชาติไทยเราจะจมขนาดไหนไม่สนใจ โดดออกไปเมือง

นอกเมืองนาวาเอาตัวรอด มันไปจมอยู่ในทะเลหลวงรู้ไหมพวกนี้ละ ชาติไทยของเรา
เราอยู่บนบกทุกซัณฑ์ก็ตาม แต่เราอยู่ด้วยความมีชาติเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นเครื่อง
ประกัน พวกนี้ไม่มีหลักเกณฑ์เป็นเครื่องประกัน มันแบกสมบัติเงินทองไปอยู่ใน
ท่ามกลางมหาสมุทร คือกองทุกซ์ แต่คนเดียว ๆ หาความหมายไม่ได้

อย่าเอาเป็นตัวอย่างนะ เศรษฐีประเภทเห็นแก่ตัว ประเภทใจดำมีดตื้อนี้อย่าเอา
มาใช้ คนพวกนี้ไม่มีสกุล ไม่มีชาติเป็นของตัว ไม่มีชาติเป็นที่เกิด ออกไปอย่างแบบ
ลอยลม ชาติไทยของเรา คนทุกซ์คนจนก็มีชาติไทยเป็นเครื่องประกัน อันนี้ไม่มีใคร
ประกันหัวมันละ อย่าเอามาเป็นคติตัวอย่างนะ มั่งมีแบบนี้มั่งมีเพื่อลุ่มจมในทะเลหลวง

เอาละพอ